

Sygn. akt V CSK 171/19

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa W. J.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje adw. E. D. B. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 listopada 2017 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego P. S.A. w W. na rzecz powódki W. J. kwotę 25.400 zł z bliżej oznaczonymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a w pozostałym zakresie apelację powódki oddalił.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powódka wskazała przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jej zdaniem, jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na błędną wykładnię art. 445 § 1 w związku z art. 444 § 1 k.c., skutkującą zasądzeniem na rzecz powódki nieadekwatnej kwoty zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni

(zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ., z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ., z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ., z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, by kwestionowane przez nią orzeczenie dotknięte było tego rodzaju nieprawidłowościami.

Z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednolity pogląd, że określenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę stanowi kompetencję, której wykonywanie immanentnie wiąże się z zagwarantowaniem pewnej swobody decyzyjnej sądowi, i z tego względu zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy kwoty zasądzonej przez sąd drugiej instancji z tego tytułu, może nastąpić tylko w razie rażącego odstąpienia przez sąd odwoławczy od ukształtowanej praktyki sądowej albo pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 r., I CSK 634/17, nie publ.), tudzież nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, ze skutkiem w postaci rażąco niewspółmiernego określenia jego wysokości (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971, Nr 3, poz. 53, z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/99, nie publ., z dnia 25 lipca 2000 r., III CKN 842/98, nie publ., z dnia 21 czerwca 2013 r., I CSK 614/12, nie publ., z dnia 27 listopada 2014 r., IV CSK 112/14, nie publ., z dnia 15 maja 2019 r., II CSK 146/18, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2011 r., I CSK 54/11, nie publ., z dnia 27 marca 2018 r., V CSK 515/17, nie publ., z dnia 5 lipca 2018 r., I CSK 74/18, nie publ., z dnia 8 stycznia 2019 r., IV CSK 245/18, nie publ., z dnia 13 lutego 2019 r., IV CSK 335/18, nie publ. i z dnia 27 marca 2019 r., V CSK 77/18, nie publ.). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej kwestionującej wysokość przyznanej na podstawie art. 445 § 1 k.c.

sumy pieniężnej można zatem mówić tylko wyjątkowo, gdy wskazane uchybienia mają charakter oczywisty.

W skardze kasacyjnej powódka nie zarzuca pominięcia jakiegokolwiek czynnika istotnego dla ustalenia rozmiarów krzywdy, przeciwnie, wskazuje, że rozmiar ten został ustalony przez Sąd Apelacyjny prawidłowo. Kwestionuje natomiast zasadność oceny, że krzywdę tę należycie kompensuje kwota 25.000 zł, uznając ją za symboliczną, upokarzającą i pozbawioną odczuwalnej wartości ekonomicznej w obecnych realiach gospodarczych i finansowych.

Biorąc jednak pod uwagę przywołaną już swobodę decyzyjną sądu oraz okoliczności uwzględnione przez Sąd Apelacyjny, a w szczególności krótkotrwałość hospitalizacji (kilka dni), brak konieczności wykonywania zabiegów operacyjnych, możliwość korzystania z pomocy bliskich w okresie unieruchomienia, zagojenie się złamania bez powikłań, nieznaczną wielkość trwałego uszczerbku na zdrowiu (5%), okresowy (przeciążeniowy) charakter dolegliwości bólowych, które ograniczają możliwość wykonywania pracy zarobkowej, oraz powiązanie części dolegliwości ze schorzeniami samoistnymi, nie można uznać stanowiska Sądu odwoławczego w kwestii wysokości zadośćuczynienia za rażąco i oczywiście nieprawidłowe. Zwłaszcza, że skarżąca nie przywołała orzecznictwa, z którego wynikałoby, iż w zbliżonych pod istotnymi względami stanach faktycznych, zasądzone są zadośćuczynienia zdecydowanie wyższe.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzeczono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 6 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714, ze zm.).

jw

I.n